

- розробити проекти забудови (або перебудови) інфраструктури туристичного середовища, що повинні плануватися з урахуванням потреб туристів з обмеженими можливостями;

- удосконалити транспортну інфраструктуру та розробити схеми руху транспорту з урахуванням розміщення туристичних об'єктів регіону, розробити маршрути самостійного відвідування рекреаційних об'єктів на базі джерел для осіб з інвалідністю;

- створити цілодобову інформаційну службу з питань туризму для різних груп туристів, у тому числі осіб з обмеженими можливостями;

- розробити заходи по забезпеченню безпечного пересування та спеціальні інструкції і засоби безпеки для туристів з обмеженими можливостями;

- сформувати систему заходів щодо просування та популяризації регіонального туристичного продукту на внутрішньому та міжнародному ринках.

Отже, Харківська область має всі необхідні рекреаційні умови і володіє відповідними водними ресурсами для розвитку рекреаційно-туристського господарства та удосконалення структури управління в туристично-рекреаційній галузі на обласному та районному рівнях, та потребує розробки єдиної стратегії розвитку потенціалу їх використання для цілей рекреаційного туризму.

1. Фоменко Н. В. Рекреаційні ресурси та курортологія Електронний ресурс. Режим доступу: <http://dereksiz.org/fomenko-n-v-rekreacijnni-resursi-ta-kurortologiya.html?page=2>

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ САНАТОРНО-КУРОРТНИХ ЗАКЛАДІВ В УКРАЇНІ

Волошин П.А.

Науковий керівник – Погасій С.О., канд. техн. наук, доцент

Україна має значні природно-рекреаційні ресурси для ефективної профілактики і лікування різноманітних захворювань, що сприяло створенню великої кількості санаторно-курортних закладів.

Історія розвитку України обумовила створення потужної санаторно-курортної галузі, яка характеризується складністю та суперечливістю. З одного боку вона належить до сфери медицини та охорони здоров'я, з іншого – до сфери туристської діяльності. Крім того, вона є важливою складовою системи відновлення трудового потенціалу населення країни, і водночас – стратегічно важливим джерелом поповнення бюджету країни завдяки формуванню конкурентоспроможної на міжнародному ринку курортної галузі.

В Україні діє розгалужена система санаторно-курортних закладів, представлена санаторіями, пансіонатами з лікуванням, санаторіями-профілакторіями, курортними поліклініками, бальнеогрязелікарнями, тощо.

В табл. 1 наведено показники кількості санаторно-курортних закладів в Україні та наявних в них ліжко-місць за даними Державної служби статистики України.

Наведені офіційні дані характеризують загальне скорочення чисельності санаторно-курортних закладів та кількості ліжко-місць в них.

За період 2015-2017 рр. відбулося зниження кількості санаторно-курортних закладів на 222 підприємств та кількості ліжко-місць в них на 45 тис.

Більшість закладів, що підлягали закриттю, знаходилися у державній власності, а ті, що відкрилися – у приватній. Даний факт підтверджує необхідність підсилити вплив держави на санаторно-курортні підприємства, та забезпечити ефективність їх функціонування.

Таблиця 1 – Дані про динаміку кількості санаторно-курортних закладів в Україні та місць в них у період з 2015 по 2017 рр.

Показники	2015	2016	2017	Відхилення 2015-2017	
				+/-	%
Кількість закладів	1863	1722	1641	-222	-7,5
Кількість ліжко-місць, тис.	270	239	225	-45	-10

До основних причин незадовільного стану санаторно-курортної галузі в Україні слід віднести:

- нестабільний політичний та економічний стан країни;
- неспроможність населення сплачувати за відпочинок у санаторно-курортних закладах, внаслідок зменшення реальних доходів в умовах високої інфляції та зростання вартості путівок;
- зменшення державного фінансування соціальних путівок на лікування Фондом соціального страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності для застрахованих осіб, Міністерством України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, а також Міністерством праці та соціальної політики України;
- невідповідність високих цін та якості санаторно-курортних послуг;

– відсутність ефективної державної політики в сфері соціальної підтримки населення;

Для покращення стану санаторно-курортної галузі потрібно:

– активізувати участь держави в інвестуванні розвитку санаторно-курортної сфери;

– сприяти приватизації санаторно-курортних закладів із збереженням їх спеціалізації та збільшенню частки малого бізнесу у наданні основних і додаткових санаторно-курортних послуг;

– збалансувати цінову політику та якість усіх санаторно-курортних послуг, впроваджувати систему знижок, програм лояльності, тощо;

– розвивати систему інформаційно-рекламного забезпечення санаторно-курортної діяльності;

– підвищувати рівень менеджменту в санаторно-курортних закладах;

– постійно удосконалювати інфраструктуру навколо санаторно-курортних закладів у відповідності з вимогами світових стандартів.

Реалізація запропонованих заходів повинна покращити якість послуг санаторно-курортних закладів, підвищити ефективність їх функціонування, сприяти поліпшенню конкурентоспроможності цих закладів на внутрішньому та світовому ринку, що в свою чергу, створить можливість збільшити дохідні надходження до державного та місцевих бюджетів.

РОЛЬ СТУДЕНТСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ВПРОВАДЖЕННІ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ: ДОСЯГНЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ

Якименко А.О.

Науковий керівник – Угоднікова О.І., канд. екон. наук., ст. викладач

Кожен із нас зустрічається з повсякденними проблемами, які в свою чергу змушують нас бути чесними перед самим собою.

На підставі цього можна сміливо стверджувати, що доброчесність охоплює достатньо різні сфери діяльності людини. Бути чесним - обов'язковий пункт у розвитку культури людей, закладення моральних цінностей особистості.

Дані факти пояснюють нам актуальність обраної теми.

Мета: переконати студентів у важливості гідного навчання, дотримання правил та принципів академічної доброчесності.

Дуже важливо знайти індивідуальний підхід до кожного студента, а також надати можливість бути почутим. Тому у своїй роботі ми